

Vrijwillige verschijning zijdens
appellant

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie,
Wilhelminaplein,
Willemstad,
CURAÇAO.

HOGER BEROEP WARBES ZAAK

Geeft respectvol te kennen:

Michiel BIJKERK, *appellant*, wonende en kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire.

1. Het bestuursorgaan ten dezen is de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, althans de Staat der Nederlanden, ten dezen gevestigd te Anna van Hannoverstraat 4, 2595 BJ Den Haag, Nederland, tevens zetelend ten kantore van de Rijksdienst Caribisch Nederland, Kaya Internashonal z/n, Kralendijk, Bonaire, Caribisch Nederland (hierna kortweg: ‘de Staat’ of ‘de Minister’).
2. Appellant komt in beroep tegen het vonnis van het Gerecht in Eerste Aanleg op Bonaire d.d. 7 januari 2016. Zie prod. I.

Gronden van het beroep:

3. *Vooraf*

Alvorens de grieven te formuleren benadrukt appellant dat hij de inhoud van zijn gehele beroepschrift in eerste aanleg hierbij herhaalt en inlast, inclusief hetgeen overwogen wordt in alle daarbij overgelegde producties.

Grief 1

In r.o. 3 overweegt het GIEA dat appellants betoog gebaseerd is op de stelling dat art. 7 van de Wet AOV BES in strijd is met in hogere regelgeving neergelegde discriminatieverboden, zulks echter *ten onrechte*.

Toelichting:

Appellant erkent dat zijn betoog inderdaad *onder andere* gebaseerd is op de stelling dat art. 7 van de Wet AOV BES in strijd is met in hogere regelgeving neergelegde discriminatieverboden. De aangehaalde r.o. 3 suggereert echter dat geen andere c.q. aanvullende argumentatie naar voren is gebracht. Deze suggestie is onjuist.

A) In de argumentatie is immers *eveneens* aangevoerd dat het bestaan – na de integratie van BES in Nederland – van een *lager* AOV-pensioen gebaseerd op de Wet AOV BES *naast* een *hoger* AOW-pensioen in één en hetzelfde land in strijd is met Internationaal Publiekrecht, zoals VN Resolutie 1541 (Principe VIII, overgelegd in eerste aanleg als prod. IX). Art. 7 Wet AOV BES is voorts in strijd met de in het Inleidend Verzoekschrift aangehaalde bepalingen van het Weens Verdragen Verdrag (hetgeen tevens strijd met Int. Publiekrecht oplevert). Tenslotte is dit artikel in strijd met de strekking van art. 349 van het Verdrag Werking Europese Unie (‘VWEU’).

B) Voorts is aangevoerd dat de Staat *onrechtmatig* handelt jegens appellant, omdat het in stand houden en expliciet niet *willen* gelijk trekken (zelfs niet op termijn) van *twee* verschillende niveaus van sociale voorzieningen in één land (t.w. Nederland), in strijd is met de op de Staat rustende *rechtsplicht* voortvloeiend uit de ratificatie

voor en door Nederland van het Int. Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten ('IVESC'), met name art. 11 IVESC, welke rechtsplicht inhoudt dat de Staat ervoor dient te zorgen (met '*maximum available resources*' zegt de UN Economic and Social Council, zie prod. X in eerste aanleg) dat 'een ieder' (= iedere burger) recht heeft op een *behoorlijke levensstandaard*, terwijl met overlegging van de kerngegevens uit het NIBUD-rapport (zie prod. VII in eerste aanleg) is aangetoond dat appellants AOV-uitkering vèr onder het minimumbestaansniveau ligt.

De *weigering* door de Staat om dit NIBUD-rapport te aanvaarden als richtinggevend, alsook de *weigering* om de niveaus van sociale voorzieningen tussen BES en Nederland gelijk te trekken, zelfs de *weigering* om het BES-niveau op te trekken naar het bestaansminimum niveau zoals neergelegd in het NIBUD-rapport, is niet alleen een *structurele* overtreding van de in hogere regelgeving neergelegde discriminatieverboden, het is tevens *onrechtmatig* naar de burger toe, waaronder appellant.

Het is immers onrechtmatig om zijn rechtsplicht *opzettelijk* niet na te komen.

C. Er zijn nog verscheidene andere argumenten aangevoerd, waarvan slechts het volgende hier nog wordt genoemd. Betoogd is dat het zgn. 'bestuursakkoord' waarin de BES-bestuurders akkoord zijn gegaan met een 'binnen Nederland *aanvaardbaar* voorzieningenniveau' voor BES (*lees*: een aanzienlijk *lager* voorzieningenniveau dan in Europees Nederland) de burger niet kan binden, omdat dit akkoord geen formele, noch informele wet is.

Bovendien is dit akkoord *onzedelijk* en dus *nietig*, want in strijd met het mensenrecht. Het akkoord is ook *vernietigbaar*, omdat het tot stand is gekomen in een situatie waarin de Europees Nederlandse delegatie misbruik heeft gemaakt van de zwakke onderhandelingspositie waarin de BES-bestuurders verkeerden.

Grief 2

In r.o. 3 overweegt het GIEA voorts dat appellants argumentatie in eerste aanleg *in essentie* een herhaling is van hetgeen reeds in een eerdere zaak is aangevoerd, t.w. de zaak Johnson vs. de Staat (overgelegd als prods. IV en V in eerste aanleg) en dat het Gerecht in die essentiële herhaling geen grond ziet om de uitspraken in die eerdere zaak niet te volgen, zulks echter *ten onrechte*.

Toelichting:

Ten eerste wordt opgemerkt dat deze summiere overwegingen ten aanzien van de uitgebreide argumentatie in deze nieuwe zaak het instellen van hoger beroep er niet gemakkelijker op maakt. Immers, ten eerste zijn in deze nieuwe zaak wel degelijk nieuwe argumenten aangevoerd. Het is thans onbekend hoe het Gerecht daarover oordeelt. En ten tweede zijn in deze nieuwe zaak vele van de *wel* eerder aangehaalde gronden aanzienlijk aangevuld, gewijzigd of aangescherpt.

Zo is de discriminatiegrond in deze nieuwe zaak specifiek aangeduid en uitgebreider toegelicht met aanhaling van internationaal erkende inzichten daarover, zodat het redelijk was geweest indien het Gerecht ten minste daarover zijn oordeel had gegeven. Door dat niet te doen wordt deze discriminatiegrond *impliciet* van de hand gewezen, terwijl het Gerecht geen enkele hint geeft *waarom*.

Tevens heeft appellant in deze nieuwe zaak aan de hand van nieuwe voorbeelden en berekeningen veel duidelijker dan in de eerdere zaak aangetoond dat en waarom voorkoming van ‘*economische ontwrichting*’ geen rechtvaardigingsgrond *kan* zijn voor de ook door het Gerecht in die eerdere zaak erkende discriminatie tussen AOV-gerechtigden in BES en AOW-gerechtigden in Nederland. Het vonnis *a quo* zwijgt echter over deze essentiële weerlegging van de voornaamste overweging op grond waarvan het Gerecht in die eerdere zaak de vordering had afgewezen.

Ook heeft appellant in deze nieuwe zaak uiteengezet dat en waarom opnemning van discriminatie in een grondwettelijke regeling (zoals art. 1 lid 2 statuut) die discriminatie daarmee NIET kan worden gelegitimeerd, in tegenstelling tot hetgeen het Hof in die eerdere zaak heeft aangenomen. Deze uiteenzetting behelst volledig *nieuwe* argumentatie – dus geen herhaling –, zodat het Gerecht op zijn minst verplicht was hierover een oordeel te vellen.

Dit alles betekent dat het Gerecht in het vonnis *a quo* appellants vordering wezenlijk *ongemotiveerd* heeft afgewezen. Dat is in strijd met het voorschrift van art. 49 lid 1 War BES. Het deugdelijk motiveren van vonnissen wordt zelfs beschouwd als een *grondbeginsel* van goede rechtspraak. Het Gerecht had dit beginsel dan ook niet op deze wijze in de wind mogen slaan.

Om deze reden kan appellant thans niet veel anders doen dan in deze grief naar voren brengen dat zijn volledige argumentatie in eerste aanleg gehandhaafd wordt en dat de *impliciete* en *ongemotiveerde* afwijzing van alle onderdelen van zijn argumentatie ten onrechte is geschied, zodat het Hof alle onderdelen van zijn argumentatie alsnog zal hebben te overwegen en beoordelen.

Verzoek mondelinge openbare behandeling in hoger beroep

4. Appellant verzoekt aantekening dat hij deze zaak in hoger beroep WEL mondeling nader zal willen toelichten en bepleiten in een openbare zitting.

WESHALVE het het Hof moge behagen:

het vonnis *a quo* te *vernietigen* en, alsnog recht doende, appellants vordering - zoals geformuleerd in eerste aanleg - te willen toewijzen.

Bonaire, 21 januari 2016

Michiel Bijkerk, appellant